

Forårsalliancer

Museerne fejrer rekordhøje besøgstal. Andre vil lukke Kulturministeriet. Det hænger på en måde sammen. Og så er institutionelle samarbejder blevet tidens løsen.

Af Pernille Albrethsen 17.01.20 Sæsonstart Article in english

Ebbe Stub Wittrup, *Devil's Bridge #8, Ponte Diable Ariene*, (2009-2010). Courtesy kunstneren og Martin Asbæk Gallery.

Jeg kan ikke mindes nogensinde at have modtaget så mange pressemeddelelser eller set så meget omtale af fænomenet besøgstal som netop i denne måned. 2019 var åbenbart året, hvor tallene gik i vejret hele vejen rundt. Flere, Louisiana og Glyptoteket eksempelvis, har endda slået egne rekorder, mens Statens Museum for Kunst har knækket kurven efter, der blev indført entré for et par år tilbage.

Det fortæller to ting, mindst. Dels den glædelige; at interessen for at se på kunst fortsat er støt stigende. Dels den kedelige; at institutionerne til en vis grad har taget et kultursyn til sig, som gør alt op i økonomi og tællelige enheder.

Jeg skal ikke bebrejde nogen. Jeg forstår præcis, hvorfor de gør det. Alligevel er det lidt sørgeligt at bevidne, at museerne selv indirekte medvirker til at støtte det fattige kultursyn, som efterhånden gennemsyrrer et bredt politisk spektrum: Det, som ikke kan omsættes til svulmende besøgstal, har ikke værdi eller legitimitet – underforstået, bør ikke modtage samme offentlige støtte.

Derfor var det også helt forfriskende, at tidligere kulturminister Brian Mikkelsen (fra 2001-2008) omkring årsskiftet sagde det lige ud; at dansk kulturpolitik er død. Ingen kæmper eller interesserer sig for den, og da slet ikke politikerne.

Mikkelsen fik opbakning fra et par museumsdirektører, deriblandt Jane Sandberg (fra Enigma – Museum for post, tele og kommunikation), som til dagbladet Berlingske udtalte, at når kulturen alligevel ikke længere ses som en del af samfundets værdigrundlag, men mest som flødeskummet i lagkagen, så kan man lige så godt nedlægge Kulturministeriet og dele opgaverne ud til andre ministerier. Museernes forskning kunne placeres under Forskningsministeriet, arbejdet med børn og unge under Undervisningsministeriet, mens den internationale udveksling af musik, billedkunst og film kunne placeres under Udenrigsministeriet etc. Polemisk ja, men i betragtning af, at vækst og forretning nærmest er den eneste målestok, politikerne kan komme på, så er det måske tid til at ryste posen.

Ikke mindst i lyset af den kulturpolitiske status quo, var vi flere, der drog et lettelsens suk, da det kort efter nytår blev annonceret, hvem der skal erstatte Christine Buhl Andersen, når hun forlader direktørstolen på Glyptoteket og rykker til Ny Carlsbergfondet.

I takt med, at der bliver større og større forventninger til lederkompetencer og virksomhedstænkningen hos de folk, der skal besætte topstillingerne på landets kunst- og kulturinstitutioner, har der indsneget sig en bekymring – ret begrundet, vil jeg mene – for at disse kompetencer med tiden vil vægte tungere end de kunstfaglige meritter. I det lys kan man kun glæde sig over, at det bliver kunsthistorikeren Gertrud Hvidberg-Hansen, som hopper et par led over i fødekæden, når hun forlader direktørposten på Faaborg Museum for at indtage førersædet på et af Danmarks vigtigste museer. Det sker først i marts.

Inden da har vi allerede åbnet, hvad der tegner til at blive en ret habil udstillingssæson.

Fokuserer man på museerne, er det især tre soloudstillinger, der løber med opmærksomheden. Dels et par med amerikanske kunstnere i hovedrollerne – den feministiske aktivist Nancy Speros papirarbejder på Louisiana og Louise Nevelsons monumentale trævægskulpturer på Kunsten i Aalborg. Dels en retrospektiv udstilling med Anna Ancher (1859-1935) på Statens Museum for Kunst – i samarbejde med Skagen Museum, hvor udstillingen vises til sommer.

Nancy Spero, *Bomb, Dove and Victims*, 1967, Gouache og blæk på papir. The Estate of Nancy Spero, Courtesy Galerie Lelong & Co., New York © The Nancy Spero and Leon Golub Foundation of the Arts / VISDA 2019.

Mens Spero (1926-2009) og Nevelson (1899-1988) efterhånden er befæstede internationale positioner, er udstillingen med Ancher også et revisionistisk projekt, som skal vise hende som mere end 'blot' en af skagensmalerne. Ambitionen er at løfte uestvret ind i den internationale sammenhæng, som de to museer mener, at det er berettiget til. Det bliver spændende at følge den bedrift.

Langt fra skagensmalerne er new yorker-kollektivet DIS. Gruppen står bag en udstilling med værker fra videoplatformen dis.art. Udstillingstitlen, *What Do People Do All Day?*, er et citat fra et værk af danske Simon Dybbroe Møller, som er en af de deltagende kunstnere. Det foregår på Kunsthal Charlottenborg, er skabt i samarbejde med Tranen – Rum for Samtidskunst og præsenteres i samarbejde med Cph:Dox.

Den sidste credit-liste er nok så vigtig. For det er som om, at samarbejder mellem institutioner er blevet en slags tidens løseord mere end nogensinde før. En ting er samarbejde som økonomisk nødvendighed. Noget andet er, at institutionelle samarbejder også lader til at være blevet en organisatorisk, nærmest kuratorisk, tendens. Meget apropos, understregede den kommende direktør for Glyptoteket, Gertrud Hvidberg-Hansen, overfor Politiken, at netop samarbejdet med andre museer var noget, hun ville prioritere højt i sit nye job.

Samarbejdet som kuratorisk tendens tegner sig også tydeligt i andre af sæsonens udstillinger. I næste uge åbner eksempelvis hele to forbundne soloudstillinger med den danske kunstner Ebbe Stub Wittrup, som især er kendt for sit fotografiske arbejde; én på Copenhagen Contemporary og én på Gl. Holtegaard.

Dermed gentager Copenhagen Contemporary modellen fra efteråret, hvor kunsthallen samarbejdede med Kunsten i Aalborg omkring en dobbelt op af Carsten Höller. Det virker på den ene side lidt voldsomt på en lille kunstscene som den danske. På den anden side er det måske dét, der skal til for, at billedkunsten trænger igennem mediestøjen helt generelt. Det kalder på en evaluering, når vi kan se det lidt på afstand.

En anden mandlig dansk kunstner, der også underkastes dobbelt projektørlys i januar, er Albert Mertz (1920-1990). I det københavnske galleri Tom Christoffersen har Tal R kurateret en udstilling med udvalgte Mertz-værker. Det samme har kunstneren Asger Dybvad Larsen gjort i udstillingsrummet SE! i Aarhus. Det forekommer dog ikke koordineret, andet end at 2020 markerer året, hvor kunstneren ville have fyldt 100 år. I samme anledning arrangerer Sorø Kunstmuseum i samarbejde med Holstebro Kunstmuseum en større udstilling med Mertz til efteråret.

I slutningen af foråret rammer vi en af de gode traditioner, nemlig når kunstscenen slår ring om kunstakademiernes afgangsudstillinger. Det Jyske Kunstakademi og Det Fynske Kunstakademi åbner begge i begyndelsen af maj og kurateres i år af henholdsvis Anna Weile Kjær og Irene Campolmi.

Afgangsudstillingen på Det Kgl. Danske Kunstakademi i København åbner et par uger før og kurateres af Helga Just Christoffersen. Hun er også direktør for det nye Art Hub, som forleden skød året i gang med et arrangement i flotte lokaler i Købbyen.

Aftenen markerede lanceringen af Art Hubs nye hjemmeside og starten på et år med, apropos, en række samarbejder. Et seminar (i samarbejde med kunstner Ed Atkins og skribent Steven Zultanski, der begge fornyeligt har bosat sig i København) og en foredragsserie (i samarbejde med Kunstakademiet) blev nævnt, mens selve kernen i projektet fortsat lader til at være i støbeskeen. Altså er der stadig spænding omkring, hvad Art Hub – der er søsat på baggrund af et generøst initiativ af Bikubenfonden – egentlig skal være for et foretagende. Ikke mindst det flotte fremmøde på en mørk januardag med heldagsregn bekræftede, at interessen er stor.

Skal jeg for egen del pege på noget, som vækker min interesse dette forår, så er det Den Frie Udstillingsbygningens omdannelse til *Ghosthouse*. Anna Weile Kjær kuraterer denne performative udstilling, som forløber over en enkelt weekend sidst i april, hvor de besøgende bliver skubbet rundt i et spøgelsestog. Alt fra de enkelte vogne til omgivende video- og performanceindslag er

skabt af de inviterede kunstnere (DIS, Esben Weile Kjær, Adam Christensen, Richard Thambert, med flere). Det lyder *unheimlich* på den klammeste måde og også som noget vi trænger til.

Olivia Orlanger & Luis Ortega, *Garage*, 2019.
Del af marts-udstillingen *What Do People Do All Day?* kurateret af DIS på Kunsthall Charlottenborg, København.